

Besked med Tingene, og hvem der har Indflydelse. Dette vilde gøre Rigsdagens Stilling vanskelig, og Konsekvensen vilde igen blive, at Rigsdagens Indflydelse i udenrigspolitiske Sager ogsaa vilde svækkes; og det skulde dog være ganske besynderligt, om man skulde ønske herhjemme at gøre Skridt i den Retning netop paa et Tidspunkt, hvor man rundt om i den øvrige Verden rejser Kravet om en større, stærkere og mere gennemgribende parlamentarisk Kontrol med alle udenrigspolitiske Sager.

I Henhold til, hvad jeg her har anført, stiller vi radikale Udvalgsmedlemmer med Tilslutning af det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen Underændringsforslagene under Nr. 2 til Ændringsforslag I. og under Nr. 1, 3, 10 og 16 til Ændringsforslag II. Jeg tror ikke, der er Anledning til at komme ind paa hvert enkelt af disse Ændringsforslag, idet det ene er en Konsekvens af det andet; det, som der er sigtet til, er at fjerne Bestemmelsen om Direktøren og fastholde den hidtidige Tvedeling.

Kun paa eet Punkt finder jeg Anledning til at gøre nogle Bemærkninger, og det er for Pressebureauets Vedkommende. Jeg fremhævede under disse Lovforslags første Behandling, at det, det gjaldt om, hvis Pressebureauet og Pressebureauets Chef skulde gøre sin Nytte, var, at Pressebureauets Chef havde hurtig og let Adgang til Ministeren personlig; for det er givet, og det er for Resten blevet fremhævet af flere foregaaende Talere, at dersom man ikke, naar det gælder Oplysninger, der skal gives, Dementier, der skal fremkomme o. s. v., kan lade dette ske i en Fart, i mange Tilfælde i Løbet af faa Timer, er det hele ganske ørkesløst og kommer ikke til at betyde noget. Derfor fremhævede jeg ogsaa, at Direktørordningen var saa overordentlig uheldig, fordi vedkommende Chef for Pressebureauet derved fik to Mellemlid at passere, først Chefen for vedkommende Afdeling og saa Direktøren, inden han naaede op til Ministeren. Nu kunde man maaske synes, at naar vi gennem vore Underændringsforslag anbringer vedkommende som Kontorchef, vil Stillingen blive lige saa vanskelig, som den var efter det foreliggende Lovforslag. Men Forholdet er netop det, at da Direktøren bortfalder, falder dermed den Melleminstans bort; saa er altsaa Vejen til Ministeren lige til, det Omsvøbsdepartement, som der ellers vilde være skabt, vil i saa Tilfælde falde bort.

Naar vi saa gaar over til Spørgsmaalet om Nyorganisationens Gennemførelse, saa er der jo et Spørgsmaal, der

straks melder sig, det er Hensynet til de økonomiske Forhold. Jeg fremhævede ved første Behandling af Lovforslagene her i Tinget, at det var beklageligt, at vi ikke under Kommissionsbehandlingen og for Resten heller ikke under første Behandling her i Tinget, fik nogen nærmere Oplysning fra den højtærede Finansministers Side om, hvordan man tænkte sig de forøgede Udgifter dækket. Det drejer sig om et Beløb paa ca. 3 Mill. Kr., og af disse 3 Mill. Kr. anvises der kun Dækning for et Beløb af 800 000 à 900 000 Kr. ved Forhøjelse af Konsulatsgebyrerne; og for de 600 000—700 000 Kr.'s Vedkommende — altsaa for den største Del af Beløbet — har man kun gjort Regning paa det foreløbig, saa længe Pastvangen opretholdes — og der er jo ingen Mennesker i Verden, der véd, hvor længe det varer; og der er vel egentlig heller ikke nogen, der ønsker, at saadanne Tilstande, som er Udtryk for den Utryghed, der hersker i Verden, længe skulde bevares. Naar det er Tilfældet, maa man sige, at saa er der egentlig kun Sikkerhed for et Beløb af imellem 200 000 og 300 000 Kr.; med Hensyn til det øvrige Beløb har vi ikke nogen som helst Oplysning om, hvorledes man tænker sig Dækning tilvejebragt. Under disse Omstændigheder og under den Situation, som nu foreligger, — og det kan jo ikke nægtes, at denne Situation er blevet noget mørkere, end den var paa det Tidspunkt, da Kommissionens Arbejde fandt Sted, ja endogsaa efter, at disse Forslag blev fremsat her i dette høje Ting, — er det jo nødvendigt, at Sparsommelighedskravet maa gøres gældende her paa dette ligesom paa alle andre Omraader af Statshusholdningen, og dette har ført et Flertal indenfor Udvalget til at foreslaa, at Gennemførelsen af Nyordningen skal ske successive. Jeg udtalte allerede ved Sagens første Behandling her i Tinget, at det sikkert vilde blive fornødent, at der skete en successiv Gennemførelse af hele denne Nyordning. Og der er ogsaa andre Ting, der bevirker, at det netop vil være heldigst, at Gennemførelsen sker successive, det er den Usikkerhed i Verdensforholdene, som desværre hersker den Dag i Dag; og der er neppe Udsigt til, at den Tilstand hurtig vil forbedre sig. I Betragtning af alt dette anser vi det for naturligt, at Sagen ordnes saaledes, at Rigsdagen, Bevillingsmyndigheden, faar Lejlighed til frit at skønne over Tidspunktet for Oprettelsen af de nye diplomatiske og konsulære Poster. Jeg lægger Vægt paa Ordet „Tidspunktet“, thi det er det, det